

เกี่ยวก้อย

บทที่ 22

คืนนั้นบุงก็ตื่นหลายครั้ง กระวนกระวายหงุดหงิด ฉันต้องป้อนน้ำป้อนยาเช็ดเนื้อเช็ดตัวและปลอบเธอเหมือนปลอบเด็ก

บรรยากาศเงียบสงัดมืดมิดเพราะไม่มีไฟฟ้าชวนให้พรึ่นพรึ้ง ส่วนกลด หายเงียบไม่ได้อยู่ด้วยในห้อง ขณะที่เธอผลอตัวเกรียวววยเสียงเหมือนอะโรบางอย่างหล่นลงพื้นข้างนอกค่อนข้างดังทำให้เธอชะงักตกใจผวาเข้าเกาะแขนฉันแน่น

ฉันบอกเธอว่าแม่ของมดแดงฆ่าตัวตายที่นี่

“บ้านนี้มีผีสิงหรือ” เธอหน้าตื่น

“ไม่รู้ซี แต่ตอนกลางวัน เวลาที่เรานอนพัก มดแดงก็ผ่นเห็นแม่จนละเมอโวยวายบ่อยๆ” ฉันแก้งว่า เพื่อดึงความสนใจ

“แล้วเค้าฆ่าตัวตายทำไม”

“ฉันไม่รู้ ตอนนั้นมดแดงยังเล็กมาก และพี่นีสาก็ยังไม่รู้เรื่องราว ได้ยินว่าพ่อแม่ทะเลาะกันแล้วพ่อก็อุ้มพี่นีส่าไป พอกลับมาก็พบว่าภรรยาตายไปสองวันแล้ว ทั้งลูกสาวตัวน้อยร้องไห้อยู่คนเดียว บ้านนี้อยู่ในสวนลึกห่างไกลผู้คน ก็เลยไม่มีใครรู้เห็น.... พูดยกันว่ามดแดงตะกายจะหาแม่แต่เอื้อมไม่ถึง มดแดงเองก็เคยพูดว่าพอเธอโกรธก็จะนึกถึงตอนนั้น เหมือนกับว่าความรู้สึกนั้นฝังใจมาจนถึงทุกวันนี้”

บุงก็ลืมหืมตาทุกซทรมานกายใจ นัยน์ตาสดสงสารมดแดง

“โธ่เอ๊ย น่าสงสารจริงๆ เพราะอย่างนั้นมดแดงถึงกลายเป็นคนแบบนี้หรือ”

“บางที่มดแดงก็โกรธแม่ที่ทิ้งไป แต่บางทีก็โทษตัวเองว่าเป็นคนเลวมาเกิดถึงได้ถูกลงโทษให้ต้องเจอเรื่องแบบนี้”

“ฉันเชื่อว่าถ้าเขามีแม่คอยเลี้ยงดูให้โตขึ้นมา เขาคงดีกว่านี้แน่ๆ เลย คงมีน้ำใจ มีจิตใจอ่อนโยนเมตตามากกว่านี้”

น้ำเสียงเธอปราศจากความโกรธเกลียดแค้นเคือง ฉันเขียนมาให้พันใบหน้าเธอ

“เธอใจ บุงก็ เธอมีพ่อแม่และพี่ชายที่รักเธอ เธอถึงได้อ่อนโยน มีน้ำใจงาม มองโลกในแง่ดี และให้อภัยคนอื่นเสมอ”

“แล้วเธอล่ะ ต้อยตั่ง เธอก็เป็นลูกกำพร้าพ่อแม่ตายตั้งแต่ยังเล็กเหมือนกัน แล้วทำไมเธอไม่เหมือนมดแดง”

“เพราะว่าฉันรักแม่ของฉัน” ฉันพูดเต็มปากเต็มคำ นึกถึงคำของพวกป้าๆ ที่ว่าแต่ละเหล่ากอ ย่อมให้ลำต้นดอกผลที่แตกต่าง ฉันเป็นเพื่อนของมดแดง แต่เราต่างกันราวกับสีขาวสีดำ

เราอนเคียงกัน บุงก็เงียบไปนานจนฉันนึกว่าเธอหลับแล้วเธอก็พูดเบาๆ

“ฉันรักเธอนะ ต้อยตั่ง ถ้าใครบอกว่าฉันไม่ได้รักเธอละก็อย่าไปเชื่อนะ”

ฉันกลักรู้สึกก้อนแข็งๆ ลงคอบอย่างตื่นตัน ตอบในใจว่า

ฉันก็รักเธอ.....

เช้าวันรุ่งขึ้น กลดตื่นตั้งแต่มีด ต้มข้าวต้มด้วยเตาแก๊สขนาดเล็ก เขาแกะเชือกที่ผูกข้อมือบุงก็ก่อนที่เธอจะตื่น เธอตื่นขึ้นอย่างงุนงง แต่ก็ดีใจที่พบว่าได้รับอิสรภาพ

“ทานข้าวต้มร้อนๆ กับไข่เค็มนะ ทานได้ไหมครับ” เขาถามอย่างเป็นห่วงเป็นใย “แต่ถ้าจะทานอย่างอื่นละก็พี่จะไปซื้อมาให้”

“ได้ค่ะ บุงก็ทานง่ายไม่เลือกมากหรอกค่ะ” เธอแจ่มใสเป็นคน

ละคน

เราทานอาหารเข้ากันอย่างเอร็ดอร่อย ตกสายก็ว่ายน้ำออกกำลัง ที่แรกบุงก็ไม่กล้าลงน้ำเพราะถูกหลอกหลอนด้วยความทรงจำที่ร้ายกาจ “ไม่เอาละ ไม่เอา ฉันเคยจมน้ำแทบตายจำไม่ได้หรือ”

เราเรียกความมั่นใจของเธอให้กลับคืนมาอีกครั้ง กลดพูดยิ้มๆ

“มาเถอะน่า แหม มีแซมป์ว่ายน้ำคอยประคองตั้งสองคนยังกลัวอะไรอีก” ฉันแกล้งยั่วโดยพูดว่า “เราไม่ปล่อยให้เธอจมน้ำหรอกน่า บุงก็ เราต้องรักษาตัวเธอไว้เรียกค่าไถ่ละ”

เธอหัวเราะเสียงใส

แล้วเราก็กวาดว่ายอยู่ในน้ำนานเป็นชั่วโมง ใครมีลีลาสวยงามใดก็นำมาแสดงอวด เรียกเสียงหัวเราะกัน

ขณะที่เปลี่ยนเสื้อผ้าซึ่งเตรียมมาหลายชุดสำหรับการไปค้างคืนที่ชายทะเล บุงก็ตะแค้นหลังของฉัน มองรอยแผลเป็นที่แพรวพราย

“สวยไหม” ฉันแกล้งถาม

สีหน้าเธอสลด

“เพราะอย่างนี้ไซ้ไหม เธอถึงไม่ยอมสวมชุดว่ายน้ำลงสระ”

“ฉันกลัวคนอื่นมองไม่ออกว่าฉันมีศิลปะ”

“พี่ชายเธอก็มีแผลเป็นแบบนี้” ดูเธอเสียใจยิ่งกว่าเราพี่น้อง “มันเป็นรอยอะไรหรือ”

“บุหรี”

เธอเดาออก “เจ้าผีร้ายคือใคร มันเป็นคนทำไซ้ไหม”

“เป็นพ่อเลี้ยงของเรา”

“แล้วแม่ไม่ทำอะไรเลยหรือ”

“แม่คงทำอะไรไม่ได้ ไม่อย่างนั้นก็คงทำแล้วละ แล้วเราก็กวาดปากท้องไว้กับเขา ทุกวันนี้เขาก็กังทวงบุญทวงคุณอยู่เลยว่าเป็นคนหาเลี้ยงพวกเรา”

“แล้วพี่ชายเธอก็หนีไปไซ้ไหม”

ฉันพยักหน้า

“เขาหนีไปทำไม ทำไมเขาถึงเธอให้รับกรรมคนเดียว”

“เพราะตอนนั้นเขายังเป็นเด็กกระมัง หรือไม่อย่างนั้นก็คงมีเหตุผลอื่นที่ฉันไม่รู้... เขาเคยพยายามปกป้องฉัน แม้ตัวเองจะต้องเจ็บตัวก็ตาม” ความทรงจำเก่าๆ กลับคืนมา น้ำเสียงเล่าไม่มั่นคง

“ครั้งหนึ่ง... พ่อเลี้ยงกำลังเมาได้ที่หัวเราะชอบใจจับฉันกดให้นอนคว่ำจะจี้ด้วยบุหรี แล้วพี่ชายก็กระโดดเข้าล็อกคอมัน แต่ว่าเขาตัวเล็กนิดเดียว มันร้องว่า ..มึงอยากโดนหรือ..... แล้วมันก็หัวเขาเข้าห้องปิดประตู... ฉันได้ยินเสียงเขาร้อง... โอ... มันน่ากลัวมาก...” เสียงฉันขาดหาย... ฉันยกมือปิดหูพูดต่อไปไม่ได้ ตัวสั่นขึ้นมาเฉยๆ

บุงก็โอบไหล่ฉันโยกคลอนอย่างปลอบ

ฉันพูดอ่อยๆ “ถึงเขาจะหนีไป หรือไม่ว่าจะยังงั้น ฉันก็ไม่โกรธเขานะแล้วละ”

“เธอไม่ควรโกรธ ก็เขารักเธอมากนะ ฐั้ใหม่ ต้อยดึง”

ขอบตาฉันร้อนผ่าว ตื้นตันใจจนต้องเงิบเป็นครู่ จึงพูดแก้เก้อ

“เขาเป็นคนสอนให้ฉันเกี้ยวก้อย.....”

ฉันยกนิ้วก้อยให้ บุงก็งอนิ้วก้อยคล้องไว้ ดึงกันไปดึงกันมา พลังพูดสร้อยคำตลกๆ เขยๆ ที่เด็กๆ คิดขึ้นมาปลอบใจกัน.....

ตอนที่คุณแม่โทรศัพท์มา ฉันเป็นคนรับสาย

“ให้ฉันพูดเถอะ แม่จะได้ไม่สงสัย” บุงก็ลดเสียง ยืนมี้อออกมาหา ฉันมองเธออย่างซึ้งใจ ไบหน้าใสๆ แสดงความตั้งใจจริง

กลดพยักหน้าให้ ฉันก็เลยทำตาม

“แม่หรือคะ วัตดีคะ บุ้งก็สบายดีคะแม่... อ้อ ถมทองไม่ได้มาคะแม่ บุ้งก็อยู่กับต้อยติ่ง” เธอเปิดช่องรับเสียงบอกฉันว่า

“ถมทองโทรหาแม่ ถามว่าเราอยู่ที่ไหนกัน”

ฉันสั่นหน้าไม่ให้บอก

เธอหันกลับไปพูดอีกครั้ง “ก็บุ้งก็เกิดเบื่อบะเลขึ้นมาก็เลยมาพักที่บ้าน... เอ้อ บ้านญาติของต้อยติ่งคะแม่ บุ้งก็หัดว่ายน้ำด้วย... ไม่ใช่สระว่ายน้ำในบ้านหรือคะแม่ แหม..... คนบ้านนอกใครจะมีสระว่ายน้ำในบ้านคะ แม่ก็.....”

เธอบอกแม่ว่า จะอยู่อีกสักสองสามวัน แม่ไม่ต้องเป็นห่วง

ไม่มีใครเฉลียวใจถึงถมทองแม่สักนิด

พอมีอาการ บุ้งก็กินซึม บางครั้งเปลือยแสดงความหงุดหงิด กลด ทางกระดานหมากรอกขอชวนให้เล่น ไม่นานเธอก็หัวเราะออก เขาหาเรื่องมาทำให้เธอเพลิดเพลินตอนที่ฉันรู้สึกเหนื่อยหน่ายท้อแท้แล้วมันก็ช่วยได้มากทีเดียว เพราะว่าฉันและบุ้งก็ต่างก็รู้สึกดีขึ้นมากมาย

เราช่วยกันทำอาหารง่ายๆ พอตกกลางคืนก็นั่งเล่นนอนเล่น หลบยุงอยู่ในมุ้งเดียวกัน ที่แรกกลดเดินอยู่ข้างนอกแล้วเข้ามานั่งในความมืดสลัวที่มุมห้อง เสียงตบยุงเปาะแปะทำให้บุ้งก็บอกให้ฉันเรียกกลดเข้ามา

“ไม่เอา ก็เขาเป็นผู้ชายจะเข้ามาอยู่มุ้งเดียวกับเราได้ยังไง”

“แหม เขาเป็นพี่ชายแท้ๆ ของเธอนะ แล้วนี่ก็มุ้งของเขาแท้ๆ”

ฉันก็เลยเรียกคนที่นั่งปัดยุงอยู่ในความมืด ที่แรกกลดปฏิเสธ บุ้งก็เสียงใสคะยั้นคะยออยู่ครู่หนึ่งเขาก็กลัวยตามเลื่อนตัวเข้ามาใกล้

เธอพยักหน้าชักชวน พอกลดตัวตบยุงมุดเข้ามา เธอก็แลบลิ้นปลิ้นตาทำเสียงประหลาดต้อนรับ เขาแกล้งทำเป็นตกใจร้องลั่นทำให้เราหัวเราะกันกลิ้งไปกลิ้งมา

เสียงพูดคุยหัวเราะและร้องเพลงดังแว่วจากมุ้งสีขาว จนตึกเสียงหัวเราะก็แผ่วลง เราผลัดกันหาอยู่หลายหนจนบุ้งก็ยอมแพ้

“ง่วงแล้ว นอนกันเถอะ”

“นอนก็นอน”

บุ้งก็ซุนิ้วก้อยขึ้น “เกี่ยวก้อยกันก่อน”

กลดหันมามองหน้าฉันอย่างแปลกใจ คงไม่นึกว่าฉันจะจำมาสอนบุ้งก็ เราพร้อมใจกันยื่นนิ้วก้อยให้คนที่ปัดยุงรับ เขายื่นนิ้วก้อยออกมาเกี่ยวด้วย ไม่พูดอะไรสักคำเมื่อสาวๆ ดึงนิ้วกันไปๆ มาๆ ส่งเสียงไล่สร้อยคำเหมือนเด็กๆ

“นิ้วก้อยเกี่ยวกันไว้ ให้สัญญาใจจะไม่จากกัน นิ้วก้อยเกี่ยวรักสมัครสมาน เราจะรักกันนาน นาน นาน.....”

ฉันล้มตัวลงนอนตรงกลาง ในระหว่างเพื่อนหญิง กับคนที่ปัดยุง พี่ชาย กลดนอนนิ่งเหมือนตายไปแล้ว ฉันพลิกหน้าไปดู เห็นน้ำตาคลอตาถูกผู้ชายที่ไม่ชอบแสดงความอ่อนแอให้ใครได้เห็น

“พี่กลด ขอขอบคุณนะคะ ที่กลับมาหาต้อยติ่ง”

ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่าย.....